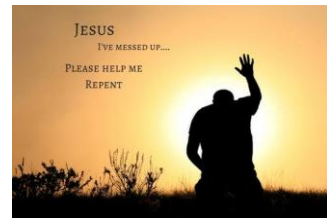

บทเทศน์และข้อคิด วันจันทร์ที่ 12 ตุลาคม 2026

กท 4:22-24, 26-27, 31-5:1; ลก 11:29-32

“อย่าขอเครื่องหมายเพิ่ม เมื่อพระเจ้าประทับอยู่ตรงหน้าเราแล้ว”

หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งในอังกฤษเคยส่งคำถามไปยังนักคิดและนักเขียนหลายคนว่า “ท่านคิดว่า อะไรคือสิ่งผิดปกติที่สุดในโลกปัจจุบัน?” บางคนเขียนตอบยาวเหยียดว่า ปัญหาอยู่ที่การเมือง เศรษฐกิจ สงคราม ระบบการศึกษา หรือความเสื่อมทางศีลธรรม แต่ นาย จี. เค. เซสเตอร์ตัน นักเขียนคาทอลิก ส่งคำตอบสั้นที่สุดว่า “เรียนบรรณาธิการ ที่นับถือ สิ่งผิดปกติในโลกนี้ก็คือ— ตัวผมเองครับ ขอแสดงความนับถือ (ลงชื่อ) จี. เค. เซสเตอร์ตัน” คำตอบสั้น ๆ นี้หักมุมอย่างเจ็บลึก เพราะมนุษย์เรามักถามว่า “โลกนี้เป็นอะไรไป?” แต่ไม่ค่อยถามว่า “หัวใจของฉันทันเป็นอะไรไป?” เรามักขอให้คนอื่นเปลี่ยน ขอให้พระศาสนจักรเปลี่ยน ขอให้สังคมเปลี่ยน ขอให้ครอบครัวเปลี่ยน แต่พระเยซูเจ้าทรงถามว่า “แล้วเมื่อไรตัวเธอจะกลับใจ?”

1. คนที่เห็นเครื่องหมายมากมาย แต่ยังขอซ้ำแล้วซ้ำอีก

ในพระวรสารวันนี้ ประชาชนมารวมตัวกันมากขึ้น แต่แทนที่พระเยซูเจ้าจะทรงยินดี พระองค์กลับตรัสว่า “คนยุคนี้เป็นคนชั่วร้าย ชอบแสวงหาเครื่องหมาย” น่าแปลก เพราะก่อนหน้านี้พระเยซูเจ้าได้ทรงรักษาคนป่วย ขับไล่ปีศาจ สั่งสอนด้วยพระปรีชาญาณ และเปลี่ยนแปลงชีวิตผู้คนมากมาย แล้วเหตุใดพวกเขาจึงยังเรียกร้องเครื่องหมายซ้ำแล้วซ้ำอีก? ปัญหาไม่ใช่ว่า “ไม่มีเครื่องหมาย” แต่เป็นเพราะพวกเขาไม่ต้องการเชื่อเครื่องหมายที่พระเจ้าประทานแล้ว พวกเขาต้องการเครื่องหมายตามเงื่อนไขของตนเอง

“ถ้าพระองค์เป็นพระเจ้าจริง ก็ทำให้ฉันร่ำรวยก่อน”, “ถ้าพระองค์ทรงรักฉัน ก็อย่าให้ฉันเจ็บป่วย”, “ถ้าพระองค์ฟังคำภาวนา ก็แก้ปัญหานี้ภายในสามวัน”, “ถ้าพระศาสนจักรศักดิ์สิทธิ์ ทุกคนในวัดต้องไม่ทำให้ฉันผิดหวัง”, นี่ไม่ใช่ความเชื่อ แต่เป็นการยื่นสัญญาให้พระเจ้าทรงลงพระนาม!

คนเช่นนี้ดูเหมือนกำลังแสวงหาพระเจ้า แต่ที่จริงกำลังพยายามควบคุมพระเจ้า เขาไม่ได้ต้องการให้พระเจ้าทรงนำทาง แต่ต้องการให้พระเจ้าทรงรับรองเส้นทางที่เขาเลือกไว้แล้ว

2. เครื่องหมายของโยนาห์คือ “เสียงเรียกให้กลับใจ”

ในพระวรสารของนักบุญลูกา “เครื่องหมายของโยนาห์” เน้นมิใช่เพียงเรื่องที่โยนาห์อยู่ในท้องปลา แต่เน้นตัวโยนาห์และคำประกาศที่เรียกร้องให้ชาวนินะเวห์กลับใจ เมืองนินะเวห์เป็นมหานครใหญ่และเป็นศูนย์กลางของจักรวรรดิอัสซีเรีย ซึ่งขึ้นชื่อเรื่องอำนาจ ความมั่งคั่ง และความโหดร้าย น่าประหลาดใจว่า **ชนต่างศาสนาที่ดูห่างไกลจากพระเจ้ากลับฟังประกาศที่ไม่เต็มใจเทศน์อย่างโยนาห์ แล้วพวกเขาก็กลับใจ** ส่วนพระนางแห่งทิสไตยอมเดินทางไกลเพื่อมาฟังปรัชญาของกษัตริย์ชาโลมอน แต่ประชาชนในพระวรสารไม่ต้องเดินทางไปไหนเลย เพราะองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์และชาโลมอนกำลังประทับอยู่ต่อหน้าพวกเขา กระนั้นพวกเขาก็กลับไม่ฟัง **บางครั้งคนที่อยู่ใกล้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุด อาจพลาดพระเจ้าได้ง่ายที่สุด เราอาจมาวัดทุกวัน ไต่ย็นพระวาจาทุกวัน รับศีลมหาสนิทบ่อยครั้ง แต่ถ้าเรายังไม่ยอมให้อภัย ยังนิินทา ยังใส่ความปรักปรำ ยังเอาเปรียบผู้อื่น ยังเห็นแก่ตัว ยังแบ่งพรรคแบ่งพวก และยังไม่มีความเมตตา เราก็อาจอยู่ใกล้พระเยซูเจ้าทางกาย แต่หัวใจยังอยู่ไกลจากพระองค์**

3. จากการเป็นทาส สู่เสรีภาพของบุตร

นักบุญเปาโลใช้ภาพของหญิงสองคนคือ **ฮาการ์และซาร่าห์** เป็นการเปรียบเทียบ ฮาการ์เป็นหญิงทาส ส่วนซาร่าห์เป็นหญิงอิสระ เปาโลมิได้กำลังดูหมิ่นฮาการ์ผู้ได้รับความทุกข์ แต่กำลังใช้สถานภาพของหญิงทั้งสองในสังคมโบราณเป็นภาพฝ่ายจิต

- ฮาการ์เป็นภาพของชีวิตที่ถูกความกลัวและการพึ่งพาตนเองพันนาการ
- ซาร่าห์เป็นภาพของชีวิตที่วางใจในพระสัญญาของพระเจ้า
- อิชมาเอลเกิดจากความพยายามเร่งให้แผนการสำเร็จด้วยวิธีมนุษย์
- อิสอัคเกิดจากพระสัญญา ในเวลาที่ดีเหมือนเป็นไปได้

แล้วเปาโลประกาศอย่างสง่างามว่า “พระเยซูเจ้าทรงปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ ดังนั้นจงยืนหยัดมั่นคง และอย่ายอมอยู่ใต้แอกแห่งการเป็นทาสอีก” เสรีภาพคริสตชนจึงไม่ใช่ “ฉันอยากทำอะไรก็ได้ตามใจ” แต่คือ “ฉันไม่จำเป็นต้องตกเป็นทาสของสิ่งใดอีก เพราะฉันเป็นบุตรของพระเจ้า” ไม่เป็นทาสของความกลัว, ไม่เป็นทาสของสายตา

คนอื่น, ไม่เป็นทาสของความโกรธแค้น, ไม่เป็นทาสของเงิน อำนาจ หรือยอดกดถูกใจ และไม่เป็นทาสของความคิดว่า พระเจ้าต้องพิสูจน์พระองค์ตามเงื่อนไขของฉัน

โลกปัจจุบันเต็มไปด้วย “เครื่องหมาย” จนเราแทบมองไม่เห็น “พระองค์” เราดูยอด ผู้ติดตาม ตัวเลข ความนิยม ข่าวลือ คำพยากรณ์ และคลิปอัศจรรย์ต่าง ๆ บางครั้งเราส่ง ต่อสิ่งที่ตื่นเต้นง่ายกว่าลงมือทำตามพระวาจาง่าย ๆ เช่น ให้อภัย ชื้อสัตย์ เยี่ยมผู้ป่วย หรือช่วยผู้ยากไร้ เราอาจรู้ข่าวทุกเรื่องภายในห้านาที แต่ไม่รู้ว่าคนในบ้านของเรา กำลัง ทุกข์อะไร เรามีสัญญาณอินเทอร์เน็ตเต็มขีด แต่สัญญาณ “Wi-Fi” จากพระเจ้าในใจ กลับอ่อนมาก!

4. ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักร

พระศาสนจักรเองก็ต้องฟังพระวรสารวันนี้ เราไม่ควรวัดความสำเร็จของพระศาสนจักร เพียงจากจำนวนคน วัดอาคารใหญ่โต กิจกรรมมากมาย หรือชื่อเสียงในสื่อ เครื่องหมาย แท้ของพระศาสนจักรมิใช่ว่า “มีคนมองเรามากเพียงใด” แต่คือ “เมื่อคนมองเราแล้ว เขาเห็นพระเยซูเจ้าหรือไม่”

- คนบาปพบโอกาสเริ่มต้นใหม่หรือไม่?
- คนยากจนได้รับการต้อนรับหรือไม่?
- ผู้บาดเจ็บพบคนรับฟังหรือไม่?
- คนที่แตกต่างจากเรายังมีที่นั่งอยู่ที่โต๊ะของเราหรือไม่?
- ชุมชนของเราทำให้คนเป็นอิสระ หรือทำให้เขาหวาดกลัวและรู้สึกถูกตัดสิน?

หากพระศาสนจักรประกาศเรื่องเสรีภาพในพระเยซูเจ้า แต่ภายในยังเต็มไปด้วยการ ควบคุม การแข่งขัน การแบ่งพรรค และความกลัวที่จะพูดความจริง เราก็กำลังนำ แยก อันเก่ากลับมาวางบนบ่าของประชากรพระเจ้า

สรุปภาพรวมข้อคิดวันนี้

บางทีวันนี้เราอาจกำลังขอเครื่องหมายจากพระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดแสดงให้เห็นว่าพระองค์ยังทรงรักลูก” แต่พระองค์อาจทรงตอบว่า “ไม้กางเขนยังไม่เพียงพออีก หรือ? ศีลมหาสนิทยังไม่เพียงพออีกหรือ? ชีวิตและลมหายใจที่เราให้เธอวันนี้ ยังไม่ใช่ เครื่องหมายอีกหรือ?”

ปัญหาไม่ใช่ว่าพระเจ้าไม่ทรงส่งเครื่องหมาย แต่เรามัวแต่มองหาเครื่องหมายที่ตื่น ตาตื่นใจ จนมองข้ามพระองค์ผู้ประทับอยู่ในความธรรมดา

วันนี้พระเยซูเจ้าไม่ทรงขอให้เรารอเครื่องหมายใหม่ แต่ทรงขอให้เราตอบสนองต่อพระวาจาที่ได้ยินแล้ว จงกลับใจในสิ่งที่เรารู้ว่าต้องเปลี่ยน, จงให้อภัยคนที่เรารู้ว่าควรให้อภัย จงทำความดีที่เราเลื่อนมานาน และจงยืนหยัดในเสรีภาพของบุตรพระเจ้า เพราะความเชื่อแท้ไม่ใช่การพูดว่า “พระเจ้าข้า ขอเครื่องหมายอีกสักครั้ง แล้วลูกจะเชื่อ” แต่คือการพูดว่า “พระเจ้าข้า ลูกได้เห็นความรักของพระองค์บนไม้กางเขนแล้ว วันนี้ลูกจะไม่ขอให้พระองค์พิสูจน์พระองค์อีก แต่ลูกจะใช้ชีวิตของลูก พิสูจน์ว่าลูกเชื่อในพระองค์” อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ